

Arrest

nr. 209 176 van 11 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampsiaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 mei 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor verzoekster en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 20 februari 2009 een aanvraag in tot het bekomen van een visum type C met het oog op familiebezoek. De aanvraag wordt geweigerd op 23 februari 2009.

De Nederlandse autoriteiten leveren een visum af aan verzoekster, geldig van 24 december 2010 tot 22 maart 2011 (verlengd tot 25 maart 2011).

Op 23 oktober 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 15 januari 2013 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard en de beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster dient vervolgens op 19 augustus 2016 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar broer.

Op 14 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster dient een annulatieberoep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 25 juli 2017 verwerpt de Raad dit annulatieberoep bij arrest met nummer 190 035.

Op 18 september 2017 wordt de beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod. Het beroep dat verzoekster tegen deze beslissingen heeft ingediend, is gekend onder het rolnummer 211 306.

Op 21 september 2017 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar broer K. L. Op 20 maart 2018 wordt de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), ter kennis gebracht aan verzoekster op 26 maart 2018. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBUJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN*

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.09.2017 werd ingediend door:

Naam: L.

Voornaam: F.

Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...) 1974

Geboorteplaats: Kerkrade. Identificatienummer in het Rijksregister:2 (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) RIEMST

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 21.09.2017 voor de tweede maal gezinshereniging aan met haar broer, zijnde L. K., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; . .

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- kopie internationaal reispaspoort Marokko op naam van betrokkene met n° (...), afgeleverd te Antwerpen op (...)2014 '

- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°79963/2017 dd. 17.11.2017: echter; betrokkene verbleef in de periode waarop dit attest betrekking heeft in België, dit voorgelegde attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'certificat de prise en charge' n°91 dd. 28.11.2017 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de referentiepersoon betrokkene ten laste neemt dit attest zegt enkel iets over de situatie in november 2017, op een moment dat betrokkene reeds in België verbleef en enkele maanden nadat de huidige aanvraag gezinshereniging werd ingediend. Er dient tevens opgemerkt te worden .dat uit dit attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste zou worden genomen door haar broer. Het voorgelegde attest wordt dan ook

beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten; de enkele voorgelegde betalingen kunnen niet aanvaard worden als afdoende staving van de inhoud van dit attest. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode week 7 - week 28/2017

- diverse Omnipas 25+ op naam van betrokkene (16.05.2017 -18.07.2017/11.09.2017 - 13.12.2017); betalingsbewijs De Lijn dd. 13.11.2017 voor de aankoop van een Omnipas 25+ met vermelding van de naam van de referentiepersoon; aankoopbon Euromobil SPRL dd. 18.10.2016 en 17.05.2017 op naam van betrokkene, zonder vermelding van de referentiepersoon: voor zover deze stukken dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze daten van na de aankomst van betrokkene in België. Deze gegevens kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- ongedateerd aanvraagformulier lidmaatschap De Voorzorg op naam van de referentiepersoon, waarin hij verklaart dat hij betrokkene te zijnen laste wil laten inschrijven: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.

- diverse documenten met betrekking tot de integratie van betrokkene in België (Nederlandse les, cursus Maatschappelijke Oriëntatie)

- positieve woonstcontrole dd. 04.10.2017

- persoonskaart Nederland op naam van de vader van betrokkene; persoonskaart Nederland op naam van betrokkene

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene in Marokko of in Nederland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Het gegeven dat betrokkene op 19.08.2016 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon in de periode 06.12.2010 - 16.01.2012 en opnieuw ononderbroken Sedert 14.09.2015 in België woont. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijke aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten- laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te' worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst , naar België, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert augustus 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon. gedomicilieerd is, doet geen afbreuk 1 aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd. was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste . was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het. gezin van de burger van de Unie,: en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet. van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd; Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.. Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in. België is verstreken. Hierbij werd wél degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel. niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt

betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het gelijkheidsbeginsel. Verzoekster meent tevens dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“EERSTE MIDDEL: schending van artikelen 47/1 en 47/3 vreemdelingenwet, artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, schending van het gelijkheidsbeginsel

1.

Artikel 52 bepaalt het volgende:

(...)

2.

De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. *motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,*

2. *zij moeten beantwoorden aan de realiteit,*

3. *tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

3.

Artikel 47/1 vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Artikel 47/3 vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

4.

Verwerende partij interpreteert de wet en meer bepaalt artikelen 47/3 vreemdelingenwet te beperkend en dus foutief.

In de wet staat enkel vermeld dat eisende partij “ten laste” moet zijn van de referentiepersoon of dat hij moet “deel uitmaken” van het gezin van de referentiepersoon.

In casu staat niet vermeld dat zij het bewijs moet leveren van ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin reeds in het land van oorsprong, zijnde Marokko.

Het ten laste zijn in België wordt in de bestreden beslissing an sich niet betwist. Het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon in België wordt ook niet betwist.

Eisende partij voldoet derhalve aan de voorwaarden van artikel 47/3 vreemdelingenwet.

Het middel is gegrond en dient te worden vernietigd.

5.

Ter ondersteuning van het standpunt van eisende partij verwijst zij naar volgende passage: "Wanneer ben je 'ten laste'? Je bent als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als je in de maanden vóór je aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die je komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in je herkomstland of gewoontelijke verblijfplaats. De overheid moet rekening houden met je financiële en sociale omstandigheden. Het gaat dus niet om een tenlasteneming voor je kosten in de toekomst die ondertekend moet worden, maar om een bewijs uit het nabije verleden dat je financieel of materieel ten laste valt van de Belg of Unieburger die je komt vervoegen."

In deze passage van de site van Kruispunt Migratie en Integratie (<http://www.kruispuntmi.be/thema/vreemdelingenrecht-internationaal-privaatrecht/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/gezinshereniging/wanneer-ben-je-ten-laste>, geraadpleegd op 30.10.2015) wordt benadrukt dat het bewijs van materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen, moet worden geven.

In casu wordt niet verwezen naar het feit dat deze voorwaarde reeds vervuld had moeten zijn op het moment dat eisende partij in Marokko verkeerde.

Nee het dient voorafgaand de aanvraag te worden aangetoond.

Er wordt zelfs verder verwezen naar een periode van 6 maanden.

In casu, heeft eisende partij meer als voldoende aangetoond ten laste te zijn van haar broer en dit reeds voor een periode van 6 maanden gezien de aanvraag ook werd gedaan nu reeds meer dan 6 maanden geleden.

Sinds haar aankomst verblijft zij immers bij haar broer. Hij staat in voor haar kosten en lasten.

Eisende partij verbleef ook steeds bij hem en verblijft er tot op de dag van vandaag ook nog steeds. Het feit dus dat zij ten laste is van zijn broer en dit reeds sinds haar aankomst in België, is dan ook meer dan voldoende aangetoond.

6.

Minstens dient te worden geoordeeld dat de criteria die verwerende partij in casu, rekening houdend met alle gegevens in deze zaak, hanteert, veel te streng zijn.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat de motivatie van verwerende partij niet kan worden weerhouden en zij dan ook de vernoemde artikelen heeft geschonden.

7.

Ondergeschikt, minstens had de verwerende partij om aanvullende informatie kunnen vragen, of vragen om bepaalde zaken aangaande de persoonlijke concrete situatie van eisende partij te verhelderen of te verduidelijken of toe te lichten.

Verwerende partij erkent immers dat er documenten werden neergelegd in het dossier.

Zij houdt evenwel met deze documenten geen rekening om reden dat het gesolliciteerd karakter van deze documenten niet kan worden uitgesloten.

Zij doet evenwel geen enkele moeite om andere documenten van eisende partij te bekomen.

Integendeel zelfs, ze heeft 6 maanden de tijd om een beslissing te nemen, en zij wacht tot op 200.03.2018, om een beslissing te nemen en om dan te oordelen dat er met vernoemde documenten geen rekening kan worden gehouden.

8.

Het middel is gegrond."

3.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"TWEEDE MIDDEL: schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij en de elementen van dit dossier.

De verwerende partij heeft de plicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stelen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Eisende partij verwijst naar de uiteenzetting hierboven en herneemt die eveneens onder dit tweede middel.

Het staat vast dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan en alles behalve redelijk is geweest. Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens in deze zaak en is in elk geval veel te streng geweest wat betreft haar beoordeling van de gegevens in deze zaak.

** Ook al zou Uw Raad van oordeel zijn dat de verwerende partij het recht zou hebben om het bewijs van ten laste zijn te vragen in het kader van een aanvraag op grond van artikel 47/3 van de vreemdelingenwet, ondanks het feit dat dit niet in de wet wordt vermeld, dan nog dient de verwerende partij redelijk en zorgvuldig te werk te gaan, quod non. Verwerende partij vraagt aldus dat eisende partij zou aantonen dat zij bewijzen bijbrengt van in Marokko. Eisende partij heeft documenten (o.a. "attestation de non-imposition à la taxe d'habitation et taxe de services communaux" + "certificat de prise en charge") toegevoegd. Verwerende partij houdt er evenwel geen rekening mee gezien het gesolliciteerd karakter van deze documenten niet kan worden uitgesloten. Ze vraagt echter op geen enkel moment andere documenten.*

Integendeel zelfs, ze heeft 6 maanden de tijd om een beslissing te nemen, en zij wacht tot bijna op de laatste dag, namelijk 20.03.2018, om een beslissing te nemen en om dan te oordelen dat er met vernoemde documenten geen rekening kan worden gehouden.

Eisende partij is van oordeel dat dit geen enkel probleem was gezien er bij de afgifte er geen probleem van werd gemaakt en gezien zij ook gedurende maanden hieromtrent geen enkel bericht heeft ontvangen.

In deze context is het standpunt van eisende partij onredelijk en onzorgvuldig.

Had verwerende partij vragen of twijfels, dan had zij minstens de plicht om bijkomende informatie of een verheldering te vragen.

Dit heeft zij niet gedaan.

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden."

3.3 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden het eerste en het tweede middel samen behandeld.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit en van het gelijkheidsbeginsel. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Verzoekster beperkt zich tot een citaat van voormeld artikel 52 maar zet niet uiteen op welke wijze dit artikel zou worden geschonden door de bestreden beslissing. Dit doet verzoekster evenmin betreffende het gelijkheidsbeginsel. Deze middelonderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk betreffende de weigering van verblijf naar de artikelen 40bis, 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name om welke redenen verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Ook de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze

beslissing een motivering in feite, met name dat het *“legaal verblijf in België is verstreken”*, waarbij rekening wordt gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hierbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Voormelde schendingen worden onderzocht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”.

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*

- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen. Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Verzoekster meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 47/3 van de vreemdelingenwet “te beperkend en dus foutief” interpreteert. Naar haar oordeel staat er in de wet enkel vermeld dat zij “ten laste” moet zijn van de referentiepersoon of dat zij moet “deel uitmaken” van het gezin van de referentiepersoon en niet dat zij het bewijs moet leveren reeds in het land van oorsprong, zijnde Marokko, ten laste te zijn geweest of deel te hebben uitgemaakt van het gezin. Zij stelt nog dat het ten laste zijn in België en het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon in België in de

bestreden beslissing niet worden betwist. Tevens verwijst zij naar een passage op de website van “Kruispunt Migratie en Integratie” en geeft zij aan dat zij reeds gedurende zes maanden ten laste is van de referentiepersoon, nu de aanvraag meer dan zes maanden geleden werd ingediend.

Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoekster voorbijgaat aan de letterlijke tekst van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald “(a)ls andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: (...) 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”.

Hieruit blijkt duidelijk dat de aanvrager in het verleden in het land van herkomst ten laste diende te zijn of deel diende uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. De interpretatie van verzoekster, met name dat zij slechts dient aan te tonen in het gastland ten laste van de referentiepersoon te zijn, is niet verenigbaar met de zin van de wet. Evenmin blijkt de redenering van verzoekster verenigbaar met de voorbereidende werken van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet zoals deze hoger werden geciteerd.

Verder wijst de Raad er met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin” vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3.2., eerste lid, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:
a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; zie ook: HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3.2., eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij

verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3.2, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *“fait accompli”*-situatie, waarbij hij, zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten, gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval *“het land van herkomst”* zou dienen gelijk te stellen met *“het gastland”*.

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman), waarin het volgende wordt gesteld:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie”* aan te tonen en dit omwille van *“bijzondere feitelijke omstandigheden”*, zoals onder meer *“financiële afhankelijkheid”* en *“het behoren tot het huishouden”*.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip *“ten laste”*, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip *“ten laste”* werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendente van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het “gastland” en het “land van herkomst” alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de staatssecretaris gevolgd.

Het land van herkomst is dus het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris vraagt dat een situatie van afhankelijkheid wordt aangetoond in een ander land dan het gastland, *in casu* België, om te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid wordt gecreëerd.

Voorts kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij meer dan voldoende heeft aangetoond “ten laste” te zijn van haar broer in de zin van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet nu reeds meer dan zes maanden verstreken zijn sinds de aanvraag voor een verblijfskaart.

Verzoekster werpt ondergeschikt nog op dat de gemachtigde van de staatssecretaris aanvullende informatie of documenten had kunnen vragen of haar had kunnen vragen om bepaalde zaken aangaande haar persoonlijke en concrete situatie te verhelderen, te verduidelijken of toe te lichten. Verder is zij de mening toegedaan dat er onzorgvuldig onderzoek werd gedaan naar haar situatie en de elementen van het dossier, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris te streng en alles behalve redelijk is geweest.

Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat de bewijslast inzake het aantonen van het ten laste zijn van de referentiepersoon of het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon bij de aanvrager ligt. Het komt aan de gemachtigde van de staatssecretaris enkel toe om de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Het is niet de taak van de gemachtigde om leemtes in de bewijsvoering van verzoekster te gaan opvullen door haar gerichte vragen te stellen zodat zij alsnog bijkomende stukken kan verstrekken.

Voorts meent verzoekster dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig heeft gehandeld doordat hij de door haar voorgelegde documenten niet in rekening heeft gebracht omwille van het gesolliciteerd karakter dat ervan uitgaat. Verzoekster verwijst slechts *in concreto* naar volgende documenten: “*attestation de non-imposition à la taxe d’habitation et taxe de services communaux*” + “*certificat de prise en charge*”.

In de bestreden beslissing staat omtrent het "*attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°79963/2017 dd. 28.11.2017*" echter te lezen: "*betrokkene verbleef in de periode waarop dit attest betrekking heeft in België, dit voorgelegde attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*" Hierop gaat verzoekster niet in zodat aan dit motief geen afbreuk wordt gedaan.

Betreffende het "*certificat de prise en charge' n°91 dd. 28.11.2017*" beperkt de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet tot een verwijzing naar het gesolliciteerd karakter van het document. De gemachtigde motiveert immers: "*de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de referentiepersoon betrokkene ten laste neemt dit attest zegt enkel iets over de situatie in november 2017, op een moment dat betrokkene reeds in België verbleef en enkele maanden nadat de huidige aanvraag gezinshereniging werd ingediend. Er dient tevens opgemerkt te worden .dat uit dit attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste zou worden genomen door haar broer. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten; de enkele voorgelegde betalingen kunnen niet aanvaard worden als afdoende staving van de inhoud van dit attest. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*"

Verzoekster betwist de overige motieven niet. Door middel van haar betoog geeft verzoekster aan het niet eens te zijn met enkele motieven van de bestreden beslissing, zonder deze evenwel te ontkrachten, te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat "*Uit het geheel van de voorgelegde stukken (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste Was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het. gezin van de burger van de Unie,; en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet. van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.*"

In de mate verzoekster meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig heeft gehandeld door geen bijkomende documenten te vragen terwijl hij zes maanden de tijd heeft om een beslissing te nemen en door tot bijna de laatste dag te wachten om een beslissing te nemen om dan te oordelen dat met de door haar voorgelegde documenten geen rekening kan worden gehouden, kan worden herhaald dat de bewijslast inzake het aantonen van het ten laste zijn van de referentiepersoon of het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon bij de aanvrager ligt en dat het aan de gemachtigde enkel toekomt om de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Er kan ook worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen binnen de daarvoor door de wet voorziene termijn zodat verzoekster ook op dit punt geen onzorgvuldigheid aantoont.

De Raad besluit dat door louter aan te geven het niet eens te zijn met de bestreden beslissing, verzoekster geenszins de concrete motivering van de gemachtigde in de bestreden beslissing aangaande de stukken weerlegt. In zoverre zij van de Raad een herbeoordeling van haar dossier beoogt, kan worden verwezen naar de hoger uiteengezette annulatiebevoegdheid van de Raad, die hiertoe *in casu* niet bevoegd is. Op basis van de stukken van het administratief dossier kon de gemachtigde van de staatssecretaris terecht vaststellen dat niet op afdoende wijze is bewezen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden om de betreffende machtiging te krijgen. De gemachtigde heeft hierbij enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden. Uit het voorgaande blijkt evenmin dat verzoekster aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, noch dat een kennelijke appreciatiefout zou zijn gemaakt.

Een schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.4 In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het derde middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“DERDE MIDDEL: schending van het artikel 8 EVRM

Eisende partij heeft alhier haar familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van haar sociale en economische belangen ligt nu in België. Hieromtrent kan er geen enkel discussie zijn, gezien zij bij haar broer woont.

Een terugkeer naar haar land van herkomst zal haar dan ook onnoemelijk veel schade brengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt. Een terugkeer zal het gevolg zijn van huidige beslissing gezien verwerende partij de beslissing neemt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoordelijk dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Marokko terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissing?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten tengevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.”

3.5 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Verzoekster dient bijgevolg vooreerst het bestaan aan te tonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, rekening houdende met de omstandigheden van de zaak.

Wat de concrete elementen *in casu* betreft, betoogt verzoekster dat zij in België haar familiaal en sociaal leven heeft uitgebouwd en dat het centrum van haar sociale en economische belangen nu in België ligt. Hieromtrent kan naar haar mening geen enkele discussie zijn gezien zij bij haar broer woont.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen zussen en broers, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekster dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Verzoekster moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met haar broer aantonen, wil zij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt de gezinsband van ruimere familieleden als volgt beschreven: "*Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.*" (§ 32)."

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet beschouwt als “*andere familieleden van een burger van de Unie*”: “*de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*”.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst “*ten laste*” te zijn van referentiepersoon, of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde artikel 8 van het EVRM. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit de beoordeling van de eerste twee middelen is gebleken dat niet is aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf niet deugdelijk zou zijn genomen.

Er werd dus niet aangetoond dat verzoekster reeds van voor haar aankomst in België “*ten laste*” was van haar broer of toen al deel uitmaakte van diens gezin. Verzoekster gaat eraan voorbij dat zij geen concrete elementen aanbrengt om een beschermenswaardige band met haar broer aannemelijk te maken: de loutere samenwoning toont niet afdoende aan dat er *in casu* sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgt.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar broer, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet vaststellen. Voor het overige zet verzoekster niet uiteen uit welke leden haar gezin en/of familie zou bestaan. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond zodat verzoekster zich niet op deze bepaling kan beroepen en al evenmin kan voorhouden dat er geen afweging is gebeurd.

In de mate dat verzoekster met haar betoog een schending van haar privéleven wenst aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat zij niet op concrete wijze uiteenzet waaruit haar privéleven zou bestaan, laat staan dat zij dit staft, zodat zij ook geen schending van het privéleven aantoonst. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoekster met voornoemd betoog het bestaan van haar privéleven hebben aangetoond, zij hoe dan ook niet aantoonst dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld: “*betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel, niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.*”

Ten slotte wordt erop gewezen dat met de bestreden beslissing aan verzoekster het verblijfsrecht met toepassing van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet werd geweigerd en dat de Raad van State er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op wees dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het

voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn. Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN